

Επί της από 28-11-2014 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του τ. , με ΑΦΜ , η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την υπ. αριθμ. (Τροποιοτική) Πράξη Διοικητικού Προσδιορισμού Φόρου/ Δήλωση ΕΝ.Φ.Ι.Α Ν.4223/2013 της Γ.Γ.Δ.Ε έτους 2014, προέκυψε συνολικό ποσό οφειλόμενου Ενιαίου Φόρου Ιδιοκτησίας Ακινήτων ποσού 374,11 € (Αρ. Ειδοποίησης) για το οικείο έτος. Το αρχικώς βεβαιωθέν ποσό ήταν 247,19€ και στο οποίο όπως προελέχθη στρέφεται εσφαλμένα ο προσφεύγων.

Ο προσφεύγων με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητά την επανεξέταση της ως άνω νέας εκκαθάρισης ζητώντας την ακύρωση της , προβάλλοντας τους κατωτέρω λόγους:

- Δεν έχει εκδοθεί έως σήμερα υπουργική απόφαση για τον διαφορετικό υπολογισμό του φόρου ανάλογα με την χρήση του κτίσματος και συγκριμένα με το αν αφορά κύριο ή βοηθητικό χώρο.
- Η διοίκηση δεν έχει προβεί σε αναπροσαρμογή της αξίας των ακινήτων ανά διετία ως όφειλε με αποτέλεσμα η προσβαλλόμενη πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου να είναι άκυρη.
- Παραβίαση των συνταγματικών εγγυήσεων για τη στέγαση οικογένειας και ευπαθών κοινωνικών ομάδων που προβλέπονται στις παρ. 1 και 4 του άρθρου 21 σε συνδυασμό με την παρ. 5 του άρθρου 4 και την παρ. 1 του άρθρου 78 του Συντάγματος.
- Παραβίαση του εσωτερικού, ευρωπαϊκού και διεθνούς δικαίου και συγκεκριμένα των διατάξεων που αφορούν την συνεισφορά ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα κάθε πολίτη.
- Παραβίαση της αρχής απαγόρευσης διπλής φορολόγησης λόγω επιβολής συμπληρωματικού φόρου
- Παραβίαση των εγγυήσεων προστασίας της ιδιοκτησίας λόγω επιβολής φόρου και στα απρόσοδα ακίνητα.

Επειδή, για τον προσδιορισμό του φόρου εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 4 του Ν. 4223/2013. Στις διατάξεις του συγκεκριμένου άρθρου και ειδικότερα στην παράγραφο Α, προβλέπεται ότι για τους βοηθητικούς χώρους προβλέπεται ειδικός συντελεστής υπολογισμού φόρου που ανέρχεται σε 0,1. Η διάκριση αυτή των συντελεστών, απεικονίζει την πρόθεση του νομοθέτη να προβεί σε διαφορετικό υπολογισμό του φόρου ανάλογα με τη χρήση του ακινήτου και ειδικότερα με το αν αυτό αποτελεί κύριο ή βοηθητικό χώρο. Ως εκ τούτου οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος περί έλλειψης υπουργικής απόφαση σχετικά με τον υπολογισμό του ΕΝ. Φ.Ι.Α. ανάλογα με τη χρήση του ακινήτου απορρίπτονται ως αβάσιμοι.

Επειδή, η δημόσια διοίκηση δεσμεύεται από την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 2, 43, 50, 82, 83 και 95 & 1 του Συντάγματος (ΣτΕ 8721/1992, 2987/1994), και η οποία συνεπάγεται ότι η διοίκηση οφείλει ή μπορεί να προβαίνει μόνο σε ενέργειες που προβλέπονται και επιβάλλονται ή επιτρέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν το Σύνταγμα, οι νομοθετικές πράξεις, οι διοικητικές κανονιστικές πράξεις, που έχουν εκδοθεί βάσει νομοθετικής εξουσιοδότησης, καθώς και από κάθε κανόνα ανώτερης ή ισοδύναμης προς αυτούς τυπικής ισχύος.

Επειδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για τον προσδιορισμό του ΕΝΦΙΑ η Διοίκηση υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 4 του ν. 4223/2013, μεταξύ άλλων και σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 41 του ν. 1249/1982 περί αντικειμενικού τρόπου προσδιορισμού της φορολογητέας αξίας των ακινήτων, καθώς και των εν ισχύ αποφάσεων του Υπουργού Οικονομικών περί αναπροσαρμογής των αντικειμενικών αξιών.

Επειδή, εξάλλου, οι κανονιστικές αποφάσεις της Διοίκησης προσβάλλονται με αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του ΣτΕ.

Επειδή, ο προσφεύγων επικαλείται διπλή φορολόγηση των ακινήτων του λόγω συμπληρωματικού φόρου, χωρίς ωστόσο να προκύπτει κάτι τέτοιο από την πράξη διοικητικού προσδιορισμού ΕΝ.Φ.Ι.Α. (συμπληρωματικός φόρος 0 ευρώ). Ως εκ τούτου οι ισχυρισμοί του αναφορικά με τη διπλή φορολόγηση απορρίπτονται ως αορίστως προβαλλόμενοι.

Επειδή, όπως προκύπτει από την εισηγητική έκθεση του Ν. 4223/2013, ο νομοθέτης με την επιβολή του ΕΝΦΙΑ επί της περιουσίας, απέβλεψε, επιτρεπώς κατά το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, στην φοροδοτική ικανότητα που απορρέει από αυτή καθεαυτή την κατοχή της ακίνητης περιουσίας, ως φορολογητέας ύλης διαφορετικής από το εισόδημα, δοθέντος ότι, κατά την συνταγματική αυτή διάταξη, αντικείμενο φορολογικής επιβαρύνσεως μπορούν να αποτελέσουν όχι μόνον το εισόδημα, αλλά, αυτοτελώς, και η περιουσία, οι δαπάνες ή οι συναλλαγές (ΣτΕ 1972/2012, ΣτΕ 3343/2013).

Ως εκ τούτου, η ύπαρξη προσόδου από το ακίνητο δεν αποτελεί προϋπόθεση ή κριτήριο υπαγωγής στον ΕΝ.Φ.Ι.Α. ούτε, άλλωστε, η μη συνεκτίμηση, κατά την επιβολή του επιδικού φόρου, της υπέρξεως (ή μη) εισοδήματος από το βαρυνόμενο ακίνητο συνιστά, μόνη αυτή, παράβαση της συνταγματικής αρχής της ίσης, αναλόγως της φοροδοτικής ικανότητας εκάστου, επιβαρύνσεως.

Επειδή, σε κάθε περίπτωση, ο έλεγχος της συνταγματικότητας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 2 και 93 παρ. 4 του Συντάγματος, ανήκει στη δικαιοδοσία των Δικαστηρίων και δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των οργάνων της Διοίκησης, τα οποία οφείλουν να εφαρμόζουν το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο.

Αποφασίζουμε

Την απόρριψη της με ημερομηνία κατάθεσης 28/11/2014 και με αριθμ. πρωτ. ενδικοφανούς προσφυγής του προσφεύγοντος τ. (ΑΦΜ).

Οριστική φορολογική υποχρέωση του υπόχρεου - καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση:

Ποσό Πληρωμής: 374,11 Ευρώ

Το παραπάνω ποσό βεβαιώθηκε με την υπ' αριθ. /27-11-2014 Ειδοποίηση Πληρωμής ΕΝ.Φ.Ι.Α. (Ν.4223/2013) έτους 2014 της ΓΓΔΕ και είναι καταβλητέο εντός των προθεσμιών που αναγράφονται επ' αυτής.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

Ακριβές Αντίγραφο

**Ο Προϊστάμενος της Διεύθυνσης
Επίλυσης Διαφορών**

α.α.

ΚΑΚΙΩΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Σ η μ ε ι ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της με υποχρέωση, επί ποινή απαραδέκτου άσκησης της προσφυγής, επίδοσης επικυρωμένου αντιγράφου αυτής στην Υπηρεσία μας εντός είκοσι (20) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση της (άρθ. 126 ν. 2717/99).